

Głos Nauczycielski

CENTRALNY ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO

Nr 16

WARSZAWA, 19 KWIEŚNIA 1953 r.

CENA 30 GR

Przed IV Krajowym Zjazdem Związku Zawodowego Nauczycielstwa Polskiego

Za kilka tygodni, bo już w końcu maja br., zbierzemy się we Wrocławiu na IV Krajowym Zjeździe Związku Zawodowego Nauczycielstwa Polskiego. Na Zjeździe tym podsumujemy dorobek naszej działalności za lata 1951-53 oraz wytkniemy nowe zadania dla naszej organizacji związkowej. Ocena naszej pracy, której dokonamy na IV Krajowym Zjeździe ZNP, powinna być jak najbardziej wnikliwa i krytyczna szczególnie dlatego, że kończąca się kadencja Zarządu Głównego ZNP wybranego na III Zjeździe obejmowała dwulecie obfitujące w wielkie historyczne wydarzenia w życiu narodu polskiego. W okresie tym wyrósł i okrzepł Front Narodowy, który pod kierownictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej stał się potężną siłą jednoczącą cały naród do realizacji naszych dumnych planów, których ostatecznym celem jest zbudowanie nowego, socjalistycznego ustroju w Polsce. Lata te na zawsze przejdą do historii jako lata uchwalenia Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i zwycięskich wyborów do Sejmu, które odbywały się niemal równoległe z wielkopomnym XIX Zjazdem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

XIX Zjazd KPZR w oparciu o genialną pracę Wielkiego Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” wytyczył całe postępowe ludzkości dalszą drogę w walce o pokój i budowę ustroju sprawiedliwości społecznej. Zgon Wielkiego Wodza i Nauczyciela ludzkości wstrząsnął

Rozpoczynamy przygotowania do nowego roku szkolnego

Rozpoczął się już okres przygotowań do nowego roku szkolnego 1953/54. W okresie tym przed naszym aparatem oświatowym, przed dyrektorami rad narodowych, przed komitetami rodzicielskimi stało ważne i odpowiedzialne zadanie należytego i terminowego przygotowania organizacji przyszłego roku szkolnego i zapewnienia szkołom i zakładom wychowawczym wystarczającej bazy materialnej.

W tej sprawie w ostatnim numerze 4 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Oświaty ukazało się zarządzenie Ministra Oświaty i Instrukcja w sprawie organizacji roku szkolnego 1953/54 w szkołach i zakładach wychowawczych podległych Ministerstwu Oświaty. Instrukcja określa zadania, jakie Ministerstwo stawia naszemu szkolnictwu i naszym zakładom wychowawczym w nowym roku szkolnym i w najbliższej przyszłości. Zawiera ona szczegółowe wskazania i wytyczne do pracy szkół i zakładów wychowawczych, jak również do pracy wydziałów oświaty nad przygotowaniem organizacji przyszłego roku szkolnego i zapewnieniem szkołom i zakładom wychowawczym koniecznych warunków materialnych do pracy w przyszłym roku szkolnym oraz wskazuje sposoby, środki i terminy ich realizacji.

W roku ubiegłym w akcji przygotowania organizacji bieżącego roku szkolnego popełniono sporo błędów. Dotyczyły one głównie niewystarczającego zaopatrzenia szkół w opał, nieterminowego przeprowadzenia remontów, nieterminowej realizacji budżetu na potrzeby rzeczowe szkół, braku wystarczającej kontroli nad pracą terenów st strony wojewódzkich i powiatowych wydziałów oświaty. Do nie spotykanych przedtem zaniedbań należało 5-tygodniowe opóźnienie w przeprowadzeniu remontu budynku szkoły podstawowej w LIMANOWIEJ (woj. krakowskiej), na skutek czego 618 dzieci do dnia 5 października nie mogło się uczyć. W POW. STRZELECKIM KRAJEŃSKIM (woj. Zielona Góra) z powodu złej organizacji akcji przygotowania szkół i zakładów wychowawczych do pracy w ub. roku szkolnym w wielu szkołach trwał do połowy października.

Z zaniedbań i błędów zeszlronicznych musimy wyciągnąć właściwe wnioski. W bieżącym roku podobne fakty nie mogą się powtórzyć. Od dobrego i terminowego przygotowania pracy w nowym roku szkolnym i zapewnienia szkołom należących do jej podjęcia warunków zależy w dużym stopniu właściwa realizacja programu oraz wyniki nauczania i wychowania. Instrukcja poświęca tej sprawie wiele uwagi.

W części poświęconej organizacji pracy dydaktyczno-wychowawczej omówione są podstawowe zadania szkół i zakładów wychowawczych na rok 1953/54. Do najważniejszych należą takie zadania, jak podniesienie wyników nauczania i wychowania, pogłębienie wychowania patriotycznego i internacjonalistycznego, kształtowanie naukowego poglądu na świat oraz rozszerzenie kształcenia politechnicznego. W osobnych rozdziałach omówione jest planowanie pracy dydaktyczno-wychowawczej, podniesienie poziomu wyników nauczania i wychowania oraz zagadnienie nadzoru pedagogicznego nad szkołami i placówkami oświatowo-wychowawczymi. Układ instrukcji jest przejrzysty. W każdym dziale szkolnictwa na pierwsze miejsce wysunięte są zadania na rok 1953/54. W SZKOLNICTWIE PODSTAWOWYM jednym z głównych zadań jest dopilnowanie, aby wszystkie dzieci w wieku szkolnym uczęszczały do szkoły, oraz zapewnienie wszystkim dzieciom ze szkół niepełnych po ukończeniu najwyższej klasy w swojej szkole możliwości ukończenia pełnej szkoły 7-klasowej.

W SZKOLNICTWIE DLA PRACUJĄCYCH do ważnych zadań należy wzmoczenie wysiłków nad podniesieniem stopnia powiązania szkół dla pracujących z zakładami pracy oraz walka o 7-klasowe wykształcenie dla robotników, zwłaszcza młodszych. PRZED ZAKŁADAMI KSZTAŁCENIA NAUCZYCIELI instrukcja postawiła jako pilne i ważne zadanie rozbudowanie sieci liceów pedagogicznych. Jednym z najbliższych i podstawowych zadań w bieżącym okresie jest zapewnienie naszemu szybko rozwijającemu się szkolnictwu wystarczającej i dobrze przygotowanej kadry nauczycielskiej.

Wykonanie tych zadań w bardzo dużym stopniu jest uzależnione od zapewnienia szkołom i wszystkim zakładom wychowawczym podlegającym Min. Ośw. wystarczającej BAZY MATERIALNEJ. W zakres jej wchodzi: 1) uzyskanie nowych iść lekcyjnych i pomieszczeń dla celów szkolnych i wychowawczych; 2) remonty użytkowanych budynków i pomieszczeń; 3) uzupełnienie i remont sprzętu, urządzeń i pomocy naukowych; 4) zaopatrzenie szkół w pomoce naukowe, w książki do bibliotek, w materiały do ćwiczeń i demonstracji, w druki szkolne itp.; 5) zapewnienie i dostarczenie szkołom i zakładom opał; 6) doprowadzenie do należytego porządku i czystości obiektów szkolnych; 7) zorganizowanie zaopatrzenia uczniów w podręczniki i przybory szkolne; 8) zapewnienie w budżecie kredytów na wydatki szkół i zakładów oraz planowe ich wykorzystanie.

Dla dobrego i terminowego przygotowania bazy materialnej instrukcja zaleca zastosowanie, podobnie jak w latach ubiegłych, SOCJALISTYCZNEGO WSPÓŁZAWODNICTWA. Współzawodnictwo winno zmobilizować aparat oświatowy, ZOZ (MOZ) i aktywny społeczny w poszczególnych środowiskach, a zwłaszcza komitety rodzicielskie do wzmocnienia wysiłków na rzecz szkoły, aby lepiej niż w latach ubiegłych przygotować zorganizowanie pracy w nowym roku szkolnym.

Wskazania instrukcji przewidują, że WSPÓŁZAWODNICZĄ ZE SOBĄ MOGĄ — ALBO POSZCZEGÓLNE SZKOŁY, PRZEDSZKOLA, DOMY DZIECKA I PLACÓWKI OŚWIATOWO-WYCHOWAWCZE, ALBO WSZYSTKIE SZKOŁY PODSTAWOWE JEDNEJ GMINY ZE SZKOŁAMI PODSTAWOWYMI DRUGIEJ GMINY W TYM SAMYM POWIECIE, NIE PRZEWIJDUJĄ SIĘ NATOMIAST WSPÓŁZAWODNICTWA MIĘDZY POWIATAMI I WOJEWÓDZTWAMI. Przystępując do współzawodnictwa należy jasno i konkretnie sformułować zadania objęte współzawodnictwem. Muszą one być obiektywnie sprawdzalne i wymierzalne.

Do tegorocznej instrukcji w części V (Materialne warunki funkcjonowania szkół) wprowadzono dwa bardzo ważne rozdziały, a mianowicie: rozdział poświęcony prowadzeniu spraw finansowych w szkołach i zakładach oraz rozdział omawiający organizację administracji i prac kancelaryjnych. Przyczyniły się do niewątpliwie do usprawnienia pracy administracyjnej kierowników i dyrektorów szkół.

Instrukcja omawia również tak ważne zagadnienie, jak dobre przygotowanie przez szkoły akcji czasowej dla dzieci i młodzieży szkolnej.

OBCENIE PRZED APARATEM OŚWIATOWYM STAJE ZADANIE SZYBKIEGO ZAOPATNIENIA KIEROWNIKÓW I DYREKTORÓW SZKÓŁ I ZAKŁADÓW WYCHOWAWCZYCH JAK RÓWNIŻ OGÓLNO NAUCZYCIELSTWA Z TREŚCIĄ I ZAŁOŻENIAMI NOWEJ INSTRUKCJI. Od dobrej jej znajomości w dużej mierze zależy będzie sprawnia i terminowa realizacja zawartych w niej dyrektyw i zadań. Do tego winna zmierzać codzienna praca aparatu oświatowego, prezydów rad narodowych, komitetów rodzicielskich i ogółu nauczycielstwa.

sercami wszystkich uczących ludzi na całym świecie. Ale potrafiliśmy — używając wyrażenia Mao Tse-tunga — „przebrać ból w czyn”. Podjęte po śmierci Józefa Stalina postanowienia Komitetu Centralnego KPZR i wnioski z VIII Plenum KC PZPR przyczyniły się do dalszego umocnienia i zahartowania szeregów Partii, zmobilizowały i umocniły gotowość bojową armii budowniczych socjalizmu. I nie jest rzeczą przypadkiem, że w tych ciężkich dla całej ludzkości dniach tuż po XI Plenum CRZZ wykonujemy z nadwyżką plany produkcyjne w górnictwie, hutnictwie i w przemyśle włókienniczym, gdzie niedawno jeszcze mieliśmy niedociągnięcia.

W obliczu tego wielkiego, bolesnego, a mobilizującego wole i działania setek milionów ludzi wydarzenia, jakie odpowiedzialne zadania stają przed blisko 200-tysięczną armią nauczycieli, naukowców i działaczy oświatowych w Polsce zrzeszonych w Związku Zawodowym Nauczycielstwa Polskiego. Pracownicy wielkiego frontu ideologicznego muszą poważnie zastanowić się nad tym, jak wygląda ich codzienna praca w przeżywanym obecnie historycznym okresie, jaka była i jest ich postawa.

Dlatego też na IV Krajowym Zjeździe ZNP będziemy musieli krytycznie i samokrytycznie ocenić naszą cała działalność. Musimy przede wszystkim znaleźć odpowiedź na pytanie: Czy wykorzystaliśmy wszystkie środki i siły, wszystkie nasze możliwości, aby umocnić postawę światopoglądową całego nauczycielstwa? Czy cała nasza działalność kulturalno-oświatowa, nasza masowo-polityczna praca służyła tym celom? Odpowiedź na te pytania aktualne dziś i jutro, niestety, nie będzie w pełni zadowalająca. Trzeba bowiem samokrytycznie przyznać, że największe zaniedbania mamy właśnie na tym najbardziej odpowiedzialnym odcinku pracy związkowej. Tak organizacja czytelnictwa wśród nauczycieli, sieć biblioteczna, jak organizacja zespołów dyskusyjnych, klubów nauczycielskich zarówno ilościowo, jak i jakościowo w żadnym stopniu nie odpowiadają rosnącemu stale potrzebom związkowców.

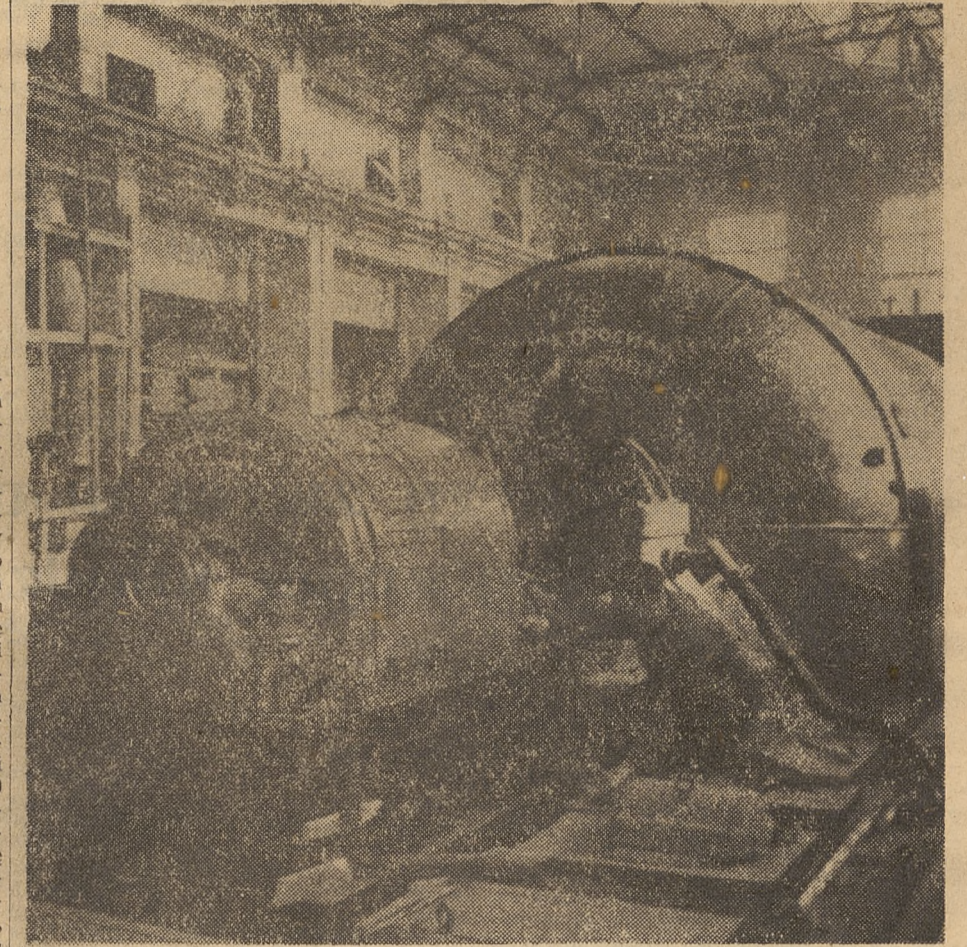
Od podstawy ideowej, od światopoglądu nauczyciela zależy przecież powodzenie i skuteczność całej jego pracy w szkole. Musimy więc dogłębnie przeanalizować i wydobyc całą, choćby nawet przykrą prawdę o tym, w jakim stopniu nasz związek zawodowy przyczynił się do realizacji planów oświatowych, a w szczególności jak pomagaliśmy realizować zadania III roku Planu 6-letniego i jak przygotowaliśmy kampanię bieżącego, IV roku naszego szesnastoletnia. Liczyli świadcząc o odpowiedzialności mować nam, że na polu realizacji zasady powszechności nauczania mamy poważne błędy i niedociągnięcia. Wysoki procent drożożerności, niezaciekawiający poziom wyników nauczania dają nam żywy obraz naszych poważnych zaniedbań w walce o jakość produkcji szkolnej. Jakkolwiek w ostatniej kadencji, ogólnie biorąc, podniósł się poziom nauczania i wychowania, to nie osiągnęliśmy jednak wytyczonych wielu ZOZ i MOZ, nieadwytwarzyliśmy pracy dydaktyczno-wychowawczej nauczyciela nie była należyte doceniana ani przez Zarząd Główny, ani przez wszystkie terenowe komórki związkowe.

Troska o pracę szkoły, o jej najlepszy poziom — to troska o kadry, to troska o wychowanie nowego, socjalistycznego człowieka, to warunek realizacji zadań stawianych przez wszystkie plena, a szczególnie VIII Plenum KC PZPR.

Pod kierownictwem naszej Partii poważnie pchnięliśmy naprzód naszą pracę w środowisku wiejskim. Nauczycieli wiejskich z każdym dniem coraz mocniej i pewnie staje się propagandą i spójnością produkcji. Jednak przeprowadzone w lutym i w marcu br. seminaria, w których wzięło udział blisko 20 tys. wiejskich nauczycieli, na temat spójności i jakości produkcji, obok wycieczek i budzących przejawów zapału i entuzjazmu ujawniły, że niekierownik naszym kolegom wiejskim brak nieraz podstawowych wiadomości z zakresu budownictwa socjalistycznego na wsi. Świadczy o tym i niedostateczna praca masowo-politycznej w terenie. Często brak czasopism, wydawnictw, pod ręcznej biblioteki utrudnia poważnie nauczycielowi wiejskiemu należyte poznanie problemów spółdzielczości produkcyjnej, a co za tym idzie — należyte prowadzenie pracy uświadamiającej na wsi. I ten problem, jako jeden z czołowych problemów z dziedziny pracy oświatowo-propagandowej nauczyciela, powinien być rzetelnie przeanalizowany.

Osia przewodnią działalności naszego Związku Zawodowego jest troska o człowieka, o jego sprawy codzienne, o jego

W VIII rocznicę Układu o Przyjaźni, Pomocy Wzajemnej i Współpracy między Polską a ZSRR

Elektronia Jaworzno II rośnie dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego. Na zdjęciu: Prace przy montażu drugiej turbiny, którą załoga pragnie oddać do użytku przed terminem

W dniu 21 kwietnia 1945 r. został podpisany historyczny Układ o Przyjaźni, Pomocy Wzajemnej i Współpracy między Polską a Związkiem Radzieckim.

O układzie wtedy zawartym Józef Stalin powiedział:

„Znaczenie tego układu polega przede wszystkim na tym, że jest on wyrazem zasadniczego zwrotu w stosunkach między Związkiem Radzieckim a Polską w kierunku sojuszu i przyjaźni, zwrotu, który ukształtował się w toku obecnej wojny wyzwoleńczej przeciw Niemcom, a który obecnie jest formalnie utrwalony w tym układzie”.

Mimione osiem lat potwierdziły całkowicie prawdziwość słów Stalina. Armia Radziecka przyniosła nam wolność. Radzieckie poparcie, zdecydowane stanowisko J. Stalina ustaliło granice naszego kraju nad Odrą i Nysą. Dzieki pomocy Kraju Radzolsaliśmy w niesłuchanym szybkim tempie odbudować nasz kraj, dźwignąć z ruin Warszawę, odbudować przemysł, porty, rolnictwo i transport.

Związek Radziecki dostarczył Polsce narzędzi i urządzeń fabrycznych, traktorów, samochodów, rud, maszyn górniczych, sprzętu telekomunikacyjnego i radiowego, urządzeń laboratoryjnych, białej, tytoniu, skór i wielu innych surowców i maszyn. W ramach umów eksportujemy do ZSRR węgiel, koks, tabor kolejowy, wyroby hutnicze i włókiennicze.

Na skutek umów o współpracy naukowo-technicznej możemy kształcić nasze najlepsze kadry w produujących uczelniach radzieckich.

Obrytmia pomoc radziecka we wszystkich dziedzinach życia umożliwiła nam zrealizowanie w szybkim tempie wielkiego Planu 6-letniego.

Kilkuset najwybitniejszych specjalistów radzieckich, 24 radzieckie biura projektowe opracowały plany Nowej Huty. W roku bieżącym załoga Huty rozpoczyna budowę 110 nowych obiektów, z których ponad 40 zostanie oddanych do użytku jeszcze w tym roku. Nowa Huta do 1955 roku produkować będzie więcej niż cała polska hutnictwo. Calkowicie wyposażenie tego ogromnego obiektu otrzymujemy z Związku Radzieckiego. Dzięki radzieckim dostawom inwestycyjnym budujemy nasz przemysł motoryzacyjny: Żerań i Lublin, nasz przemysł chemiczny: wielki kombinat azotowy, potężna fabryka sody, nowoczesne wytwórnie karbidu, fabrykę kwasu siarkowego, wielkie fabryki produktów syntetycznych, fabrykę wyrobów gumowych i inne. Zakłady w Wicowiu, Gorzowie i Opolu, największa w Europie ciechanowa w Wierzbicy, elektronie w Duchowcu, Chorzwie i Łaziskach, Zabru, Mienowicach i Jaworznie, kombinat włókienniczy w Piotrkowie, fabryka łożysk kulkowych, fabryki ciężkich maszyn, wielkie piece w hucie „Kościszewski”, huta stali szlachetnych „Warszawa” — powstają dzięki radzieckiej pomocy, 57 kompletnych urządzeń wielkich obiektów przemysłowych dostarczą nam Związek Radziecki.

W roku ubiegłym obroty polsko-radzieckie wzrosły w stosunku do 1947 r. pięciokrotnie.

Otrzymujemy również z ZSRR maszyny i urządzenia do mechanizacji, automatyzacji i elektryfikacji procesów produkcyjnych. Na naszych polach pracują radzieckie kombinajny S-4, radzieckie traktory, wielkie młocarnice, sadzarli do kartofli.

Braterski sojusz i współpraca ze Związkiem Radzieckim, możliwość korzystania z ogromnych osiągnięć Kraju Socjalizmu — oto gwarancja naszych sukcesów.

Szkoły w obliczu święta 1 Maja

W tysiącach szkół rozpoczęły się już przygotowania do obchodu święta 1 Maja. Do pracy tej włączyły się nasze ogólna terenowe ZNP.

Celem koordynacji prac poszczególnych szkół Zarząd Oddziału Głównego ZNP w Bytomiu zwołał naradę przewodniczących ZOZ, którzy dzielili się doświadczeniami swych szkół w przygotowaniu obchodu pierwszomajowego. Po tej naradzie szkoły bytomskie wcześniej rozpoczęły przygotowania, dzięki czemu mają czas, by systematycznie, bez nerwowego pośpiechu, naświetlać pracę lekcyjną i pozalekcyjną tematyczną pierwszomajową. Np. w szkole podstawowej w Bytomiu, ul. Roosevelta 6, wciągnięto uczniów wszystkich klas do przygotowań. Szczególnie na zajęciach pozalekcyjnych, w pracach różnych kolekcji wra pracy związanej z obchodem 1 Maja. Chór przygotowuje m. in. taki repertuar: „Pieśń rewolucyjną”, „Naprawdę, kto śmiały”, „Pieśń o Bierucie” Sygietyńskiego, „Warszawianka 1905 r.”, „Pieśń o Stalinie” Surkowa, „Marsz entuzjastów” i „Walczycie górniczy”. Z pieśni ludowych wybrano takie, które nie odbiegają nastrój od charakteru święta, a więc „Pod borem, pod borem” (z chóru „Mazowsze”), „To i hola”, „Na polach wsi”.

Ta sama szkoła przygotowuje recytację zespołową następujących wierszy: „Pierwszy Maj” S. Zawadzkiego, „Pierwszy Maj” i „Pieśń Majowa” Broniewskiego, „Pochód” Janczarskiego, „Pierwszy Maj” Szymańskiego, „Pieśń o pokoju” Gruszczyńskiego, „Gwiazda polski” A. Sterna.

Wiersze te powiązane słowem wianem złożyła na część artystyczną akademii, na której przewidziano również uroczyste składanie meldunków z wykonania zobowiązań i nagradzania przodowników nauki przez komitet rodzicielski.

Szkoła Ogólnokształcąca w Pabianicach wprowadziła w okresie poprzedzającym dzień 1 Maja interesujące apele, na których nauczycielstwo i młodzież składa sprawozdania z wykonania podjętych zobowiązań.

Celem z obrazowania rozwoju ruchu robotniczego zorganizowano pracę nad urzadzeniem w oddzielnej sali wystawy, do której eksponaty zbierają sami uczniowie, a poszczególne zagadnienia opracowuje kółko historyczne. Praca ta ogarnia coraz szersze kregi uczniów.

W szkole podstawowej w Bytomiu część artystyczną obchodu święta 1 Maja opracowują kółka zainteresowań. I tak „kółko żywego słowa” przygotowuje recytacje i inscenizacje, kółko taneczne — tańca ludowe, polskie i radzieckie, a kółko dekoracyjne — rozpoczęło już pracę nad elementami dekoracyjnymi sal szkolnych i chochu pierwszomajowego. Biblioteka szkolna popularyzuje książki o ruchu robotniczym urządzając wystawę odpowiednio dobranych książek oraz albumów z ilustracjami wykonanymi przez uczniów. Godne jest zaznaczenia, że młodzież prace te wykonuje z wielkim entuzjazmem, że wykazuje przy tym dużo inicjatyw.

Szkoła Podstawowa w r. l. w Pyskowicach zamierza teraz jak w r. ub. zorganizować spotkania młodzieży szkolnej z przodownikami pracy z pobliskich zakładów. Spotkania te mobilizują młodzież do podejmowania zobowiązań, do wytrwałej pracy w szkole.

Zagadnienie patriotyzmu ludowego i Internacjonalizmu mocno występuje w przygotowaniach do obchodu święta 1 Maja w

Liceum Ogólnokształcącym w Mińsku Mazowieckim. Znalazło to wyraz m. in. w dorobku repertuaru pieśni, wierszy i tańców: obok pozycji polskich przewijduje się cenne utwory radzieckie, tematy z życia różnych narodów walczących o wolność lub budujących socjalizm.

W związku ze świętem 1 Maja 19 członków ZOZ przy Zasadniczej Szkole Odzieżowej Min. Przemysłu Lekkiego w Tarnowskich Górach podjęło indywidualne zobowiązania produkcyjne, które obejmują m. in. takie prace: dodatkowe lekcje przygotowujące uczenie kl. I i II do egzaminu; praca na kursie kroju i szycia w Spółdzielni Produkcyjnej w Miedarach; dodatkowe dyżury w bibliotece w ciągu miesiąca kwietnia; przygotowanie dekoracji i strojów krakowskich dla świetlicy; wyszczerzanie sztanu dla przodującego zakładu pracy; opracowanie technologicznego schematu ubrania; wykonanie dodatkowo, bezpłatnie druków dla sprawozdawczości oraz samodzielnie wykonanie małych remontów.

Dla uczczenia Święta Ludu Pracującego — 1 Maja — Liceum Pedagogiczne w Legnicy podjęło — obok zobowiązań produkcyjnych — zobowiązanie zmierzające do podniesienia poziomu sportu wśród młodzieży i najbliższego środowiska.

Liceum zobowiązało się wykonać następujące zadania: do dnia 1 Maja młodzież zobędzie 50 sztuk SPO i BPSO; młodzież licealna przygotowuje uczniów Szkoły Podstawowej nr 3 i własnej szkoły ćwiczeń do zdobywania odznak BSPO; szkolne kółko sportowe „Przyszłość” przy tutejszym liceum pedagogicznym nawiąże współpracę z L. Z. S. w pobliskich Siedliskach; zorganizuje się systematyczny trening grup sportowych licealistów.

Młodzież kl. IV Liceum Pedagogicznego w Pszczynie, odbywając praktykę pedagogiczną w szkole podstawowej w Wesole, nawiazala ścisłą łączność z miejscową ludnością i młodzieżą. Przejawem tego było m. in. urządzenie dla uczniów szkoły podstawowej w Wesole atrakcyjnej imprezy artystycznej. Równocześnie dla uczczenia święta 1 Maja uczniowie IV kl. Liceum Pedagogicznego w Pszczynie zobowiązali się wykonać wiele pomocy naukowych, niezbędnych do zorganizowania właściwej

pracy dydaktyczno-wychowawczej w szkole podstawowej w Wesole.

Szkoła Ogólnokształcąca w Koronowie pow. Lipno, melduje o podjętych zobowiązaniach:

„Idąc za przykładem bohaterskich załóg fabrycznych podjęliśmy zobowiązania, których wykonanie przyczyni się do wzmocnienia naszej kochanej Ojczyzny.

Postanowiliśmy przepracować na terenie nadleśnictwa Różnana i Stronno 1000 godzin przy zalesianiu nieużytków na obszarze 15 ha, wywając jednocześnie do współzawodnictwa w tej dziedzinie pracowników PSS w Koronowie.

Przy pomocy Klubu Sportowego „Gwardia” zorganizujemy w naszej szkole salę robot, zdobywając 10 warsztatów i narzędzia stolarskie. Pracownia pomoże nam w wykonywaniu pomocy szkolnych.

Roztoczymy stałą opiekę kulturalną nad spółdzielnią produkcyjną w Starym dworze, organizując zajęcia świetlicowe, odczyty i biblioteczne.

Zorganizujemy trzy wycieczki: I — dnia 10 maja br. do wsi produkcyjnej Buszkowo, II — 24 maja br. do PGR w Makowsku i III — 7 czerwca br. do PGR w Serocku. W miejscowościach tych zorganizujemy odczyty, część artystyczną, rozgrywki piłki nożnej, siatkówki i rozgrywki lekkoatletyczne między miejscowymi wiejskimi klubami sportowymi (LZS).

Przeprowadzimy kurs sanitarny PCK II stopnia, tzw. przodowników sanitarnych (kurs już się rozpoczął).

Wzmocnimy opiekę i pomoc nad słabymi uczniami naszej szkoły, aby ich tak przygotować, by mogli przejść do następnych klas.

W związku z dekretem Rady Państwa z dnia 4. III. br. w sprawie ochrony własności społecznej postanowiliśmy wyeliminować do reszty lekkoomyślnie nieszanowaną część szkolnego i pomagać władzom terenowym w wykonywaniu tych, którzy niszczą dobro społeczne na naszym terenie”.

Józef Stalin – przyjaciel Polski

(Ciąg dalszy ze str. 3)

zwolencym kolonii i krajów zależnych przeciw imperializmowi. Kwestia narodowa jest częścią ogólnego zagadnienia rewolucji proletariackiej, częścią zagadnienia dyktatury proletariatu" ³⁾.

Zgodnie z tą teorią już nazajutrz po rewolucji lutowej w 1917 roku Piotrogrodzka Rada Delegatów wystąpiła z inicjatywą bolszewików z „Ogłędem do narodu polskiego”, które oznajmiło, że „Polska ma prawo do całkowitej niepodległości pod względem państwowo-międzynarodowym”. Zgodnie z tą teorią rozwiązana została kwestia narodowa na 1/6 części świata, w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Któż dziś może zaprzeczyć, że życie i rozwój wszystkich narodów, dawniej uciskanych przez carat i zaciętych od wieków gospodarzo i kulturalnie, odbywa się dziś w warunkach, jakich nie posiadają żadne inne narody w kapitalistycznych państwach wielonarodowych! W ciągu trzech dziesięcioleci narody te przeżywały olbrzymi skok rozwojowy równy stuleciu. Socjalizm usunął przeciwności i wyrównał zależności rozwojowe między poszczególnymi narodami. Oto jak ujmuje dziś odpowiednio do warunków zwycięstwa socjalizmu, zagadnienie narodowe towarzysze Stalin:

„Ludzie radziecy uważają, że każdy naród — wielki czy mały — ma swoje własne specyficzne cechy i osobliwości, których nie posiadają inne narody. Cechy te stanowią wkład każdego narodu do wspólnej skarbnicy kultury światowej, uzupełniają i wzbogacają ją. Pod tym względem wszystkie narody — zarówno małe jak i wielkie — zajmują jednakową pozycję i posiadają jednakową wartość” ⁴⁾.

O charakterze narodów, o ich sile twórczej decyduje ustrój społeczny, w którym te narody żyją i rozwijają się. Imperializm usiłuje zburzyć wszelką samodzielność i niepodległość narodów małych i podporządkować je celom polityki imperialistycznej. Dla tego celu propaguje dziś teorię kosmopolityzmu, tzn. wszechwładzi oligarchii imperialistycznej nad potrzebami i interesami podległych jej narodów. Socjalizm wydobyla i rozwijał specyficzne cechy jakościowe, wszelkie właściwości kulturalne narodów zarówno wielkich, jak małych, aby pomnażać i wzbogacać wspólną skarbnicę kultury ogólnoludzkiej. Idea łącząca narody socjalistyczne i narody uciskane, jak również mas pracujące całego świata — jest międzynarodowość, tzn. braterstwo i współdziałanie wolnych narodów w walce o usunięcie przemocy imperialistycznej, o całkowite wyzwolenie wszystkich uciskanych narodów — w celu zabezpieczenia ich najpełniejszego wkładu w skarbnicę kultury ogólnoludzkiej.

Na przykładzie dokumentu z r. 1879, o którym pisał Plechanow, widzimy, że polska klasa robotnicza już w pierwszym okresie swego politycznego rozwoju żywała w sobie głębokie idee międzynarodowości, idee międzynarodowej solidarności proletariatu w walce o obalenie kapitalizmu. Cała 70-letnia historia rozwoju walki politycznej polskiej klasy robotniczej wypełniona jest równocześnie walką rewolucyjną nurtu politycznego z nacjonalistyczną ideologią oportunistyczną prawy, która pod maską pseudosocjalizmu usiłowała rozdzielić proletariatu polski, oderwać go od wspólnej z proletariatem rosyjskim walki o obalenie caratu. W tej walce polski nurt rewolucyjny styczał się bezpośrednio z pomocą, z nauką, radami i doświadczeniami wielkich wódców proletariatu rosyjskiego — Lenina i Stalina. Cenili oni wysoko zdolności organizacyjne, bojowe, międzynarodowe, ofiarne polskiej klasy robotniczej. Kierownicy Rewolucji Październikowej 1917 roku już nazajutrz po zwycięstwie wyciągali braterską dłoń pomocy narodowi polskiemu, zabezpieczając jego prawa do niepodległości, torując Polsce drogę do niepodległego państwowego bytu. Ale burżuazja polska, oparta przez prawicę PPS, zajęła postawę wroga wobec nowego państwa proletariackiego, postępyła z pomocą kontrewolucji i włączyła się zbrojnie w akcję interwencyjną państw kapitalistycznych, podjęła w celu zduszenia rewolucji proletariackiej, imperialistycznej i antyradzieckiej rzadzących ówczesną sanacyjną, wrzęgając Polskę w rydwan czarny, przygotowały klęskę wrześniową. Po raz drugi zwycięska Armia Radziecka pod wodzą towarzysza Stalina rozbiła najędździw i wyzwoliła Polskę z jarzma hitlerowskiego. 17 czerwca 1943 roku towarzysze Stalin pisał z okazji zjazdu Związku Patriotów Polskich:

¹⁾ J. Stalin, „Zagadnienia leninizmu”, „Książka i Wiedza” 1951 r., str. 67.
²⁾ „Bolszewizm”, 1948 r., nr 7, str. 1.

„Możecie być pewni, że Związek Radziecki uczyni wszystko, co jest w jego mocy, aby przyspieszyć klęskę naszego wspólnego wroga — hitlerowskich Niemiec, umocnić przyjaźń polsko-radziecką i wszelkimi środkami przyczynić się do odbudowania silnej i niepodległej Polski” ⁵⁾.

Dzięki wspaniałomyślnej i przyjaznej pomocy towarzysza Stalina naród polski otrzymał możliwość zorganizowania już w trakcie wojny własnego wojska, które — wykwapowane w nowoczesną broń dzięki pomocy Związku Radzieckiego — wzięło udział wraz z Armią Radziecką w wielkim zwycięskim szlaku bojowym na przestrzeni od Lenina do Polski i po wyzwoleniu Polski dalej, aż do Berlina i do Laby.

Ale naród polski zawdzięcza towarzyszy Stalinowi znacznie więcej — zawdzięcza Mu wielki, historyczny zwrot w swym rozwoju, zawdzięcza Mu odzyskanie przetrwałych ziem piastowych i oparcie Polski o nowe granice na Odrze, Nysie i Bałtyku. Któż dziś może jeszcze wątpić, że Polska odrodzona w nowych granicach, Polska, która zerwała z uciskiem innych narodów, Polska jednolita narodowo ma bez porównania lepsze warunki społecznego, gospodarczego i kulturalnego rozwoju niż Polska przedwojenna? Wszelkie wątpliwości tego rodzaju zdruzgotał fakt szybkiego już dziś rozwoju gospodarczego i kulturalnego Polski, jej coraz szerszy i potężniejszy wzrost przemysłowy, ogólne tempo wzrostu produkcji, oświaty, zdrowia, kultury, wysokie tempo wzrostu liczebnej ludności, spadek śmiertelności i zachorowań, likwidacja bezrobocia, stopniowy, ale stały wzrost dobrobytu mas pracujących.

Naród polski zawdzięcza towarzyszy Stalinowi historyczny zwrot w stosunkach między narodem polskim i narodami radzieckimi. Przy podpisaniu układu o przyjaźni, pomocy i wzajemnej współpracy między Polską i ZSRR — 21 kwietnia 1945 roku towarzysze Stalin powiedział:

„Stosunki między naszymi krajami w ciągu ostatnich pięciu stuleci obfitowały, jak wiadomo, w elementy wzajemnej obojętności, niechęci i nieradko otwartych konfliktów zbrojnych. Stosunki takie osłabiały oba nasze kraje i umacniały imperializm niemiecki.

Znaczenie niniejszego Układu polega na tym, że kładzie on kres i wbiaja ostatni gwóźdź do trumny tych dawnych stosunków między naszymi krajami oraz stwarza realną podstawę do zastąpienia dawnych nieprzyjaznych stosunków stosunkami sojuszu i przyjaźni między Związkiem Radzieckim a Polską” ⁶⁾.

Od pięciu lat, od chwili wyzwolenia Polski, stosunki sojuszu i przyjaźni między narodami polskim i Polską rozszerzają się i pogłębiają, ich współpraca umacnia się, a stare niechęci i wzajemne nienawiści do bezpamiętnej przeszłości. Wielka i ofiarna pomoc Związku Radzieckiego dla Polski w pierwszych latach powojennych, będąca wynikiem osobistej troski towarzysza Stalina, przyniosła narodowi polskiemu nieocenioną ulgę w chwili najtrudniejszej. Również i dziś Polska korzysta z wielostronnej pomocy ZSRR, korzysta z rosnącej współpracy gospodarczej, kulturalnej, naukowej, technicznej, korzysta z wielkich doświadczeń Związku Radzieckiego i z nieocenionych twórczych rad, z osobistej pomocy i przyjaźni towarzysza Stalina.

We wszystkich podstawowych zagadnieniach budownictwa socjalizmu towarzysze Stalin dał współczesnej nauce społecznej nieocenioną analizę teoretyczną, opartą o doświadczenie budownictwa socjalistycznego ZSRR. Dał on ponadto mistrzowską i nowoczesną analizę podstawowych problemów strategii i taktyki wojennej, opartą na doświadczeniach dwóch wojen światowych.

Ale towarzysze Stalin — genialny strateg i mistrz sztuki wojennej w okresie wojny — jest niezłomnym szermierzem walki o pokój. Kierując polityką Związku Radzieckiego w ciągu dwudziestu lat po zakończeniu wojny domowej i przed drugą wojną światową towarzysze Stalin paraliżował wielokrotnie skryte machinacje podżegaczy wojennych. To samo czyni dziś, nieugięcie demaskując imperialistyczne zakusy wojenne, stając na czele wielomilionowych mas obrońców pokoju, ucząc je, jak walczyć o pokój. W awangardzie mas pracujących i narodów pragnących trwałego pokoju kroczy wielki Związek Radziecki, który wygrał największą z wojen.

⁷⁾ J. W. Stalin, Wybór dokumentów w sprawie polskiej, „Książka i Wiedza” 1949 r., str. 12.
⁸⁾ J. W. Stalin, „O wielkiej Wojnie Narodowej Związku Radzieckiego”, „Książka i Wiedza” i „Prasa Wojskowa” 1951 r., str. 186—187.

W wielkim froncie walki o pokój kroczą obok Związku Radzieckiego kraje demokracji ludowej, staje w tym froncie zwycięski, blisko półmiliardowy, bohaterki naród chiński, włącza się wreszcie w ten potężny front Niemiecka Republika Demokratyczna. W walce o pokój łączą się setki milionów ludzi we wszystkich krajach świata. Towarzysze Stalin już dawno odrzucił i zdemaskował fałszywą tezę podżegaczy wojennych, że narody o różnych systemach społecznych nie mogą istnieć obok siebie strzegąc wzajemnie pokoju.

„Systemy gospodarcze USA i ZSRR są różne, ale one nie walczyły ze sobą, lecz współpracowały ze sobą w czasie wojny, dlaczego nie mogłyby współpracować w okresie pokoju? Zrozumiałe, że o ile będzie chęć współpracy, to współpraca jest zupełnie możliwa przy różnych systemach gospodarczych. A jeśli nie ma chęci współpracy, to nawet przy jednakowych systemach gospodarczych państwa i ludzie mogą się ze sobą pokłócić” ⁹⁾.

Kraje budujące socjalizm mogą współzawodniczyć pokojowo z systemem kapitalistycznym, który jest systemem obumierającym, systemem targanym przez kryzysy ekonomiczne i przeciwności wewnętrzne. Natomiast zaborczość i żądza grabieży leżą w samej strukturze systemu imperialistycznego i dlatego imperializm rodzi wciąż i hoduje podżegaczy wojennych.

Ale sily pokoju są dziś większe i rosną nieustannie, bo pragnienie pokoju ożywia olbrzymią większość ludzi na świecie. Dlatego walka o pokój, walka, której przewodzi wielki, niezłomny Stalin — zwycięży!

Obywatele i towarzysze!
Jeden z poetów polskich także oto stawia pytanie:

*Człowiek stwarza idee,
ginie dla nich —
lub idea stwarza człowieka,
Ale jak nazwać tego,
który formę komunizmu odleje,
i w stali, i w betonie
budowy jego doczeka?*

Wiemy, jak nazwać tego człowieka. Jest nim Wielki Przyjaciel i Wódz ludzkości odrodzonej, Twórca epoki — epoki socjalizmu — Józef Stalin.

Zebrałiśmy się, aby w radośnym dniu siedemdziesiątej rocznicy urodzin największego i najwspanialszego człowieka

⁹⁾ Z rozmowy z amerykańskim politykiem Stassenem, „Prawda” 9. IV. 1947 r.

Na zebraniach zespołów samokształceniowych poznawać będziemy naukę i działalność Józefa Stalina

Program samokształcenia ideologicznego na mies. kwiecień 1953 r.

W miesiącu kwietniu i maju br. wszystkie zespoły samokształcenia ideologicznego przeprowadzą zagadnienia VIII Plenum KC PZPR — na trzech zajęciach seminaryjnych:

W kwietniu i seminarium na temat: „J. W. Stalin — przyjaciel narodu polskiego”

W maju II seminarium — „Wytoczne VIII Plenum w sprawie umacniania Partii i Frontu Narodowego”

W maju III seminarium — „Wytoczne VIII Plenum w sprawie umacniania Państwa Ludowego i realizacji Planu 6-letniego”

Tezy do I seminarium (na miesiąc kwiecień)

- I. Wstęp
- 1) Moment historyczny, w którym obradowało VIII Plenum KC PZPR (okres załoby po Wielkim Stalinie);
- 2) Znaczenie Stalina dla marksizmu, klasy robotniczej, radzieckiego społeczeństwa i narodu polskiego (w oparciu o referat w. Bieruta na VIII Plenum oraz mowy Malenkowa, Mokołowa i Berli na pogrzebie J. W. Stalina).
- II. Co naród polski zawdzięcza J. W. Stalinowi? (w oparciu o referat na VIII Plenum)

III. Stalin przyjacielem narodu polskiego w czasie całej swojej działalności „Przyjaźń i szczerze zainteresowanie J. Stalina dla Polski” (B. Bierut)

- 1) Stosunek Stalina do narodu polskiego i polskiego ruchu robotniczego przed Wielką Rewolucją Socjalistyczną;
- 2) Stalin a Polska i Polacy w 1917-1939 r.;
- 3) Stalin uczył, że sprawa walki o narodową niepodległość Polaków jest częścią programu klasowego walczącego proletariatu;
- 4) Przyjacielska pomoc Stalina i ZSRR dla narodu polskiego w czasie i po drugiej wojnie światowej;
- a) Upadek Polski burżuazyjnej jako bilans nieudolnej gospodarki sanacyjnej;
- b) Stalin o celach wojny z najazdem hitlerowskim — 3.VII.1941 r.;
- c) Zgoda Stalina i pomoc w formowaniu oddziałów wojska polskiego na terenie ZSRR;
- d) Zakłamaną polityką polskiej emigracji burżuazyjnej w Londynie;
- e) List Stalina do czerwcowego Prezydium Zjazdu ZPP w ZSRR — 17.VI.1943 r.;
- f) Oświadczenie Komisarjatu Spraw Zagranicznych w ZSRR w sprawie Polski — 22.VII.1944 r.;

g) Przemówienie Stalina z okazji podpisania układu o sojuszu i wzajemnej pomocy ZSRR i Rzeczypospolitej Polskiej 21.IV. 1945 r.;

h) Oświadczenie Stalina o nienaruszalności granic Polski — 14.III.1946 r.;

i) Pomoc Stalina i ZSRR w rozwoju gospodarki i kultury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej;

5. Stalin mał humanistyczny stosunek do wartości kulturalnych każdego narodu i cenil również kulturę polską.

W podsumowaniu tego seminarium kierownik zespołu powinien podkreślić następujące zadania nauczycieli w pracy zawodowej i społecznej, wypływające z VIII Plenum KC PZPR: Umacnianie Stalina jako wzoru patriotyzmu i internationalizmu. Dokładna naukowa analiza stosunku Stalina do Polski w nauczaniu historii XX wieku. Marksistowska analiza treści nauczania języka polskiego i rosyjskiego. Klasyki i autorów dobór literatury i lektury dla młodzieży i dorosłych. Studium pism Stalina i jego zyciorysu oraz kierowanie się nimi. Umacnianie serdecznej więzi przyjaźni i solidarności z narodami radzieckimi. Wytrwała walka z WIN-owską, antyradziecką propagandą i spuszczoną burżuazyjnego wychowania. Znaczenie Frontu Narodowego. Akcentowanie, że „historyczne zwycięstwo ZSRR nad fałszywym wyzwoleniu ziem polskie, umożliwiło polskiemu ludowi pracującemu zdobyć władzę i stworzyć warunki narodowego odrodzenia Polski” (Wstęp do Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej).

Literatura
B. Bierut — Referat na VIII Plenum KC PZPR.
B. Bierut — Stalin przyjaciel narodu polskiego (z książki Bieruta: „O Partii” str. 57—77).
Stalin — Dzieła, tom VIII, str. 176—180.
Stalin — Dzieła, tom VI, artykuł „O Komunistycznej Partii Polski”, str. 267—274.
Wybór dokumentów w sprawie Polski — wydany w 70 rocznicę urodzin Stalina, „Książka i Wiedza”, Warszawa 1949 r.
Historia Polski, 1864—1945, Materiały do nauczania w kl. XI. PZWS Warszawa 1952, str. 266, 269, 270, 272-4, 277-8, 285-7, 292-6, 298-300, 305-8, 330, 336, 482 i 483.
Uwaga: tezy do następnego zajęć seminaryjnych podamy później.

Znajomość LITERATURY RADZIECKIEJ. POGŁĘBIA UCZUCIE PRZYJAŹNI DO ZWIĄZKU RADZIECKIEGO

Ukazał się z druku
DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA OŚWIATY nr 4
zawierający instrukcję dotyczącą organizacji roku szkolnego 1953/54. Cena egzemplarza wynosi 1 zł 30 gr.
Dziennik ten jest do nabycia we wszystkich wojewódzkich punktach sprzedaży „Czas”, których adresy podajemy poniżej:
Warszawa, Sienkiewicza 6
Łódź, Piotrkowska 107
Kraków, Florjańska 35
Wrocław, Sw. Antoniego 24
Bytom, Gliwicka 10
Poznań, Rokossovskiego 18
Bydgoszcz, plac Zjednoczenia 2
Białystok, Stalina 2
Olsztyn, Kołłątaja 23
Szczecin, Kaszubska 17
Ślupsk, Żmierskiego 15
Lublin, Krak. Przedmieście 38
Sopot, plac Wolności 12
Kielec, Sienkiewicza 17

Przegląd wydarzeń międzynarodowych

11 kwietnia, w południe, podpisano w Panmunđon porozumienie w sprawie wymiany przez obie strony wojujące w Korei chorych i rannych jeńców wojennych. Wiadomość ta została powitana z radością na wszystkich kontynentach. Każdy, kto miłuje pokój, widzi w tym porozumieniu poważny krok naprzód na drodze do pokojowego rozwiązania konfliktu koreańskiego. A przecież od prawie trzech lat ku Korei zwracają się straszne spójzenia wszystkich narodów, które głęboko współczują walczącemu narodowi koreańskiemu, ponoszącemu dzień po dniu ciężkie straty. Wojna w Korei stanowi niebezpieczeństwo dla pokoju na całym świecie. Niejednokrotnie prasa donosiła o groźbie rozszerzenia wojny na Chin Ludowe, oraz o planach wrogów pokoju przeobrażenia konfliktu koreańskiego w konflikt zbrojny, obejmujący cały świat.

Podpisanie porozumienia w Panmunđon nastąpiło dzięki niezłomnej woli strony koreańsko-chińskiej doprowadzenia do owocowych wyników żmudnych rokowań, utrudnianych lawinowaniem strony przeciwnej, która czyniła wszystko, byleby przeskodzić zatrzymaniu działań wojennych w Korei.

Droga do pokoju w Korei — otwarta

Porozumienie w sprawie wymiany chorych jeńców otwiera dalsze perspektywy uregulowania zagadnienia koreańskiego w szerszym zasięgu. W myśl propozycji przedłożonych w imieniu rządów Chin Ludowych i Korei Ludowej przez min. Czou En-laję i, popartych w pełni przez rząd radziecki, propozycji zmierzających do natychmiastowego wznowienia rokowań w celu całkowitego uregulowania sprawy losu jeńców wojennych i zawarcia rozejmu w Korei, całkowita repatriacja jeńców przeprowadzona byłaby w dwu etapach.

W pierwszym rzucie zostaliby odesłani do domów wszyscy jeńcy, domagający się powrotu do ojczyzny. Drugi etap obejmowałby przekazanie państwu neutralnemu tych jeńców, którzy wskutek zastraszania czy nacisku obawiają się powrotu do domu.

Pomyślne uregulowanie sprawy repatriacji wszystkich jeńców umożliwiłoby zawarcie rozejmu w Korei. Sprawa ta bowiem była jedynym spornym problemem w rokowaniach w Panmunđon.

Propozycje chińsko-koreańskie, poparcie udzielone im przez rząd radziecki zostały powitane z ogromną sympatią przez całą ludność, która widzi w nich dźwięk głębokiego umiłowania pokoju przez kraje obozu, socjalizmu i postępu. Burżuazyjni, arcyreakcyjni dzienniki francuski „Franc Tirou” pisał na temat nastrojów nurtujących wszystkie społeczeństwa wszystkich narodów w dniu podpisania porozumienia — 11 kwietnia, iż „pokój jest piękny słowem we wszystkich językach, nawet w amerykańskim”.

Osiągnięcie porozumienia w Panmunđon jest niewątpliwie zwycięstwem idei pokoju, przyjaźni i współpracy międzynarodowej, idei stanowiącej fundament radzieckiej polityki zagranicznej. Te idee, oparte na leninowsko-stalnowskiej tezie o możliwości współistnienia dwu systemów wyrażi-

G. Malenkow na IV sesji Rady Najwyższej ZSRR mówiąc: że „w chwili obecnej nie ma takiej spornej lub nierozwiązanej kwestii, której nie można byłoby rozstrzygnąć w drodze pokojowej na podstawie wzajemnego porozumienia krajów zainteresowanych”.

O Pakcie Pokoju 5 wielkich mocarstw

By osiągnąć cel, do którego dążą wszystkie narody, a mianowicie: by utrwalić pokój, należy rozstrzygnąć wszystkie sporne zagadnienia. Dlatego też Komisja Kongresu Narodów w Obronie Pokoju skierowała do rządów pięciu wielkich mocarstw pismo domagające się w imieniu 600 milionów mężczyzn i kobiet zawarcia przez 5 wielkich mocarstw paktu pokoju.

Ogromne znaczenie dla sprawy utrwalenia pokoju ma wniosek polski o zapobieżeniu groźbie nowej wojny dyskutowany obecnie w Komisji Politycznej Zgromadzenia Ogólnego NZ.

Wniosek polski wskazuje jako sprawę najpilniejszą z punktu widzenia interesów pokoju na całym świecie — zażalenie ognia w Korei i pokojowe uregulowanie konfliktu koreańskiego. Dla stworzenia podstawy do normalnej współpracy międzynarodowej i usunięcia wojny, rezolucja polska uznaje za niezbędne zawarcie Paktu Pokoju między 5 wielkimi mocarstwami, zmniejszenie przez nie w ciągu 1 roku o 1/3 ich sił zbrojnych, niezwłoczne przyjęcie uchwały o bezwarunkowym zakazie broni atomowej i innych rodzajów broni masowego zniszczenia oraz uznanie przez Zgromadzenie Ogólne NZ, iż przynależność do paktu północno-atlantycznego nie da się pogodzić z przynależnością do Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Propozycje służące sprawie wszystkich narodów

WYSUWAJĄC nasz wniosek i popierając go obecnie — mówil przewodniczący delegacji polskiej w ONZ, minister Skrzyszewski — działamy w największym przekonaniu, że dobrze służymy nie tylko narodowi polskiemu. Jesteśmy głęboko przekonani, że wysuwając wielki program usunięcia niebezpieczeństwa nowej wojny, program umocnienia pokoju i przyjaźni między narodami oraz wskazując konkretne i praktyczne środki realizacji tych celów, dobrze służymy wszystkim narodom, setkom milionów ludzi dobrej woli, którzy nienawidzą wojny, pragną pokoju niezbędnego dla nich tak jak powietrze i słońce”.

Wiceminister Wyszyński, udzielając poparcia wnioskowi polskiemu stwierdził, że rozwiązanie problemów wskazanych przez projekt polskiej rezolucji „jest jednym z najważniejszych warunków usunięcia groźby nowej wojny światowej, rzeczywistego utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, jak również umocnienia przyjaźni między narodami”.

Propozycje polskie wyrażają najgorętsze życzenia wszystkich narodów świata, w tej liczbie i narodu amerykańskiego. Dlatego też propozycja nasza popierana jest przez każdego człowieka, który pragnie szczęścia ludzkości.

